

[Kofod-Svendsen]

Jeg tror ikke, at man pludselig kan beslutte, at man vil lave en total modernisering af den offentlige sektor, som om den var helt elendig, og at den så i løbet af 2 måneder eller et år vil blive fantastisk meget bedre. Sådant er livet ikke, og det foregiver man heller ikke på nogen måde. Det er tværtimod en meget realistisk gennemgang, vi har fået i denne redegørelse. Vi har en god offentlig sektor, men på en række områder kan den blive endnu bedre, og det må være det, vi i fællesskab skal arbejde på.

Nogle af de ting, som fru Mimi Jakobsen trak frem – rapporten om de bedste i staten og de kriterier, man har stillet op for en evaluering – synes jeg var vældig fornuftige. Det er altså meget spændende at læse, hvad der har været årsag til, at netop de og de dele af den offentlige sektor har fået førertrøjen.

Mere generelt har jeg efter at have læst dette tænkt, hvordan vi får bevæget os fra det, jeg vil kalde et noget stift institutionssamfund, til et samfund, som i højere grad giver den enkelte person og den enkelte familie større råderum, større selvbestemmelse. Det tror jeg er noget af det overordnede, vi hele tiden skal have for øje.

Jeg tror, at en stor offentlig sektor har indbygget i sig, at den må blive lidt større. Spørgsmålet er, om det i grunden er nødvendigt, at vi løser denne opgave. Kunne familien eller lokalsamfundet ikke lige så godt eller måske endnu bedre varetage denne opgave? Jeg tror, at vi må stille nogle spørgsmål, hvis moderniseringen skal blive en succes. Hvordan motiverer vi nogle til at tage et større ansvar og fordele ressourcerne bedre?

Lad mig tage et eksempel: Jeg har en svoger, der er leder af en privat skole, og han har flere gange sagt til mig: Hvis vi bare kunne få et lidt større råderum. Vi vil ikke have flere penge, men hvis vi ikke havde disse stive bevillingssystemer, kunne vi måske spare lidt på et område og bruge lidt mere på et andet. Jeg ved godt, at der er sket en opblødning, men jeg tror, vi kan komme længere.

Da jeg som præst besøgte plejehjem og talte med lederne, blev jeg ofte spurgt, om der ikke var mulighed for, at de selv kunne prioritere, hvordan de ville bruge ressourcerne, for de troede, at de så ville få mere for pengene. De toner møder vi flere steder i redegørelsen, og jeg tror, at vi skal gå videre i retning af uddelegering af ansvar og øget selvforvaltning – for at bruge

nogle af de traditionelle slagord. Vi skal hele tiden tænke på, når vi skal lave love, at ansvaret skal uddelegeres.

Jeg er også meget enig i det, fru Mimi Jakobsen var inde på, om balancen mellem millimeterretfærdighed og afbureaukratisering. Ministre skal i samråd, vi skal tage et initiativ, men bruger i grunden utrolig mange ressourcer på at skabe fuldstændig millimeterretfærdighed, ressourcer, som måske kunne anvendes bedre. Jeg tror, det er vigtigt, at vi får denne debat om, hvordan vi skal bruge de samlede ressourcer. At lave en fordeling på et bestemt område koster faktisk for meget i forhold til det, som et givet antal borgere får ud af det.

Brugerbetaling og privatisering vil jeg også sige et par ord om.

Hvis vi kan privatisere samfundet, så især den enkelte familie får et større råderum, synes jeg, vi har fat i noget af det, jeg opfatter som positivt ved privatisering. Ellers har jeg et meget pragmatisk syn på privatisering. Er det hensigtsmæssigt, at staten har påtaget sig en opgave, skal staten fortsat gøre det, men er det mere hensigtsmæssigt, at den bliver lagt ud til den enkelte person, organisation eller gruppe, skal vi gøre det. Jeg tror godt, at vi kan skabe et mere borgervenligt og menneskevarmt samfund ved øget privatisering, hvis vi gør det ud fra min grundtanke om, at det er et spørgsmål om at give den enkelte familie bedre mulighed for at tage ansvaret for sig og sine. Naturligvis er der ikke tale om, at jeg vil kaste det kollektive, sociale ansvar over bord, men mange familier føler sig ligesom spærret inde i et institutionsovervågeri. Kan vi få blødet det op, tror jeg, en privatisering vil blive positiv og god.

På nogle områder er brugerbetaling uhenigtsmæssig og vil måske oven i købet skabe mere administration, men på andre områder kan det fremme den enkeltes ansvarlighed, fordi man bliver mere bevidst om, at et bestemt gode faktisk koster noget. Der er vi igen inde på denne balance, som jeg også mener redegørelsen lægger op til.

Jeg kan konkludere, at jeg er enig i redegørelsens grundholdning. Derfor bliver det kun til nogle spredte kommentarer til redegørelsen, for selve grundholdningen, at vi har en god offentlig sektor, som vi skal prøve at gøre bedre, kan jeg tilslutte mig. Kan vi anvende overskriften, at det er den enkelte familie, som skal have